

Bijbels perspectief

Woord van de week



Marcus 6:48a

En toen Hij zag, dat zij zich aftobden om vooruit te komen bij het varen – want zij hadden de wind tegen – kwam Hij omstreeks de vierde nachtwake tot hen...

‘- want zij hadden de wind tegen -’. Dit onnozele kleine zinnetje tekende de situatie waarin de discipelen zich op dat moment bevonden. Een situatie die zeker te vangen was onder de noemer ‘precair’. Niet voor niets dat de vertalers (van de NBG vertaling) hier (terecht) *aandachtstreepjes* hebben gebruikt, de tussenzin zo nadrukkelijk accentuerend. Het gegeven dat ze ‘midden op zee zaten’ (vers 47) onderstreepte de ernst van de omstandigheid ook nog eens extra. En dan te beseffen, dat ze ook nog eens waren uitgevaren op bevel van Jezus (vers 45)! Hoe zouden zij, denkt u, zich hebben gevoeld op dat moment, roeiend tegen de klippen op - zich aftobdend? Het gevaar lopend volledig uit koers te geraken! En waar was Jezus? Op een berg, biddend (vers 46)!

Denkt u ook niet dat er vandaag de dag veel kinderen van God zullen zijn, die zich met dit voorval maar wat goed zullen kunnen identificeren? Misschien bevindt u zichzelf in vergelijkbare omstandigheden als de discipelen toen, daar midden op de zee. Je oprecht en volkomen aan Jezus toevertrouwde leven wordt gekenmerkt door dusdanige tegenwind, dat je leven *uitputtend* zwaar is geworden. Want dat is het kenmerk van ‘aftobben’ - het is een uitputtingsslag! Je kunt er amper nog tegenop boksen, je houdt het hoofd nauwelijks nog boven water! Op - ook hier - het gevaar af uit koers te geraken! Er valt hier meer dan genoeg onder de noemer tegenwind op te sommen, kijk alleen maar eens om je heen, of, zoals gezegd, in je eigen leven! En waar is Jezus? Aan de rechterhand van de Vader! En dán kunnen we niet anders, dan aandacht geven aan dat opmerkelijke en veelzeggende begin van het gekozen tekstvers: ‘En toen Hij zag...’!

Zouden de discipelen toen, midden in hun nood, dat beseft hebben? Is niet wat vaak de eerste klacht van ons in dergelijke omstandigheden: ‘waar is God?’, in plaats dat we in het geloof ons richten op Hem? Dat zij, net als wij, dat niet direct doen, is o zo menselijk! Maar het is God *de Vader* die via Marcus ons in dit vers wil bepalen bij die grandioze realiteit dat Hij ons in Jezus te allen tijde in het oog heeft en houdt! Durven wij als Job het aan te zeggen, dat al zou Hij mij doden, ik toch op Hem blijf vertrouwen en dat omdat ik als Job weet, dat mijn Losser leeft en mij ten laatste uit het stof zal doen opstaan?! Een opmerkelijk mens Job, een mens die God wat goed heeft gekend, zo goed, dat hij zegt dat Hij wandelt over de golven van de zee (Job 9:8)!

En dat doet Jezus, Hij wandelt over de golven naar de discipelen in nood. En zij? Zij schrikken! Niet bepaald een blijk van geloof dat zij zich hebben toevertrouwd aan een God die alles in de hand heeft... Maar dwars daar tegenin klonk, klinkt tot op vandaag aan ons die zich in soortgelijke omstandigheden bevinden: *Houdt moed, Ik ben het, weest niet bevreesd!* Maar let wel op, wat Hij hier zegt, is een bevel! *Houdt, weest!*

Gebed

Vader dank dat U laat weten dat U ons in Christus Jezus op heeft en in het oog houdt. Dat wij vanuit Uw Woord gehoor geven aan het bevel van Uw Zoon: Houdt moed, weest niet bevreesd! Hoe verzekerd dat Hij hierbij zegt: *Ik ben het*. In Hem bent U de Ik ben! In elke omstandigheid, zelfs in het uur van de dood! Dat wij met Job belijden: Hij wandelt over de golven van de zee! Dank U Vader voor Uw liefde in Jezus Christus onze Here. Amen.